

Și îl citesc eu prima. —J.

Dacă îl găsești, returnează-l. Te rog.

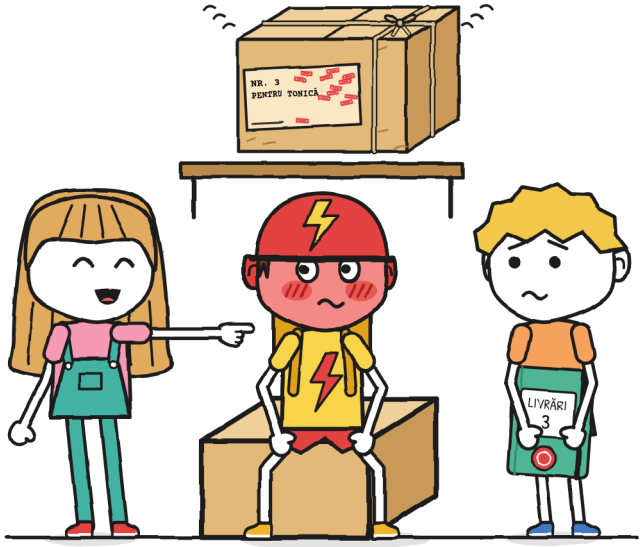
DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: pachetele adevărate nu se întorc zburând. Pe o bicicletă adevărată, ascultă ultima pagină. —J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

LinguAula

(caietul lui Guni)

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

A treia carte din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă” și „A nu se deschide înainte de tunet”.

Text și ilustrații: LinguAula

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

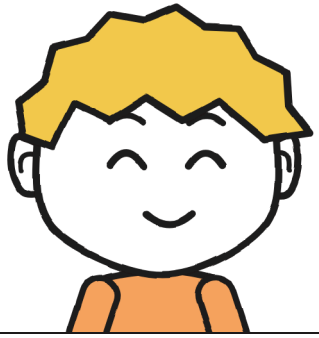
Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

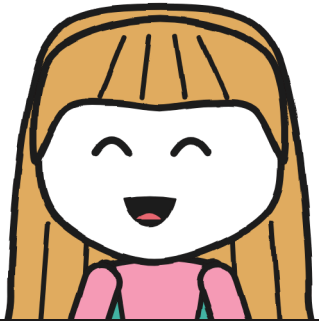
Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun curier n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. Înroșit, da. —J.

CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Desenează lucruri pe care nu i le-a cerut nimeni. Caietul ăsta e al lui.

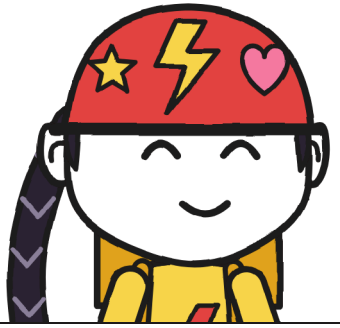
Julita. Scrie cu verde și semnează J. Știe mereu cum să ajute. Asta e problema.

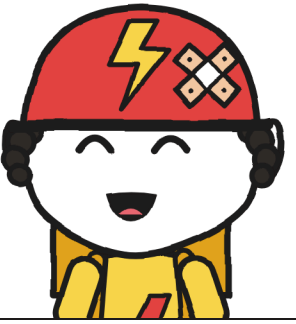
Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis. Se face roșu pe bucăți.

Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

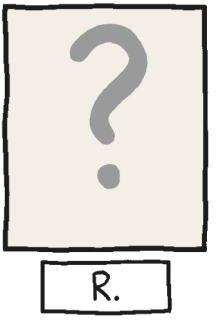
Zoe. De la FULGER. Cea mai rapidă. Dă porecle.

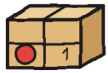
Bruno. De la FULGER. A rămas o dată în pană. Acum doi ani.

Pachetul nr. 3. Sună când e mișcat. Pe etichetă scrie doar un nume.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAPITOLUL 1

Tilin

Tilin.

A fost un zgomot foarte mic, dintre acelea care se aud doar când tot restul a amuțit: o linguriță lovită de o cană, soneria unei biciclete de jucărie. Venea de pe raftul pachetelor returnate, iar noi, cei patru care mai rămăsesem în magazinul Marei, am înțepenit atât de tare, încât s-ar fi auzit cum cade o scânteie de la ștampilă.

Furtuna trecuse de ceva vreme. Julita stătea tot în picioare pe taburetul meu albastru, cu carioca verde ridicată și cu 18, scris proaspăt, lângă 19, tăiat. Mara avea o mână la jumătatea drumului spre jaluzea. Eu, care nu știu ce să fac cu mâinile nici în cele mai bune clipe, n-am făcut nimic cu ele.

Era nr. 3. Iar Toni, care livrează pentru FULGER în zece minute sau gratis, s-a făcut de culoarea căștii lui.

Caietul era nou. Pe 2 mi-l terminasem într-o singură furtună; ăsta e verde, are într-un colț ștampila magazinului și voiam să-l

inaugurez eu, cu ceremonie: titlul pe prima pagină și un cuvânt nou.

CAIET DE LIVRĂRI 3 · de Guni. SECRET.

„Secret" înseamnă că îl citesc eu prima. Și nu spun nimănui. —J.

Am scris titlul cu limba scoasă și m-am dus după un radier, pentru cazul în care îmi ieșise strâmb. Când m-am întors, îl inaugurase deja Julita.

— Ți l-am inaugurat ca să te ajut, a spus. — Cu plăcere.

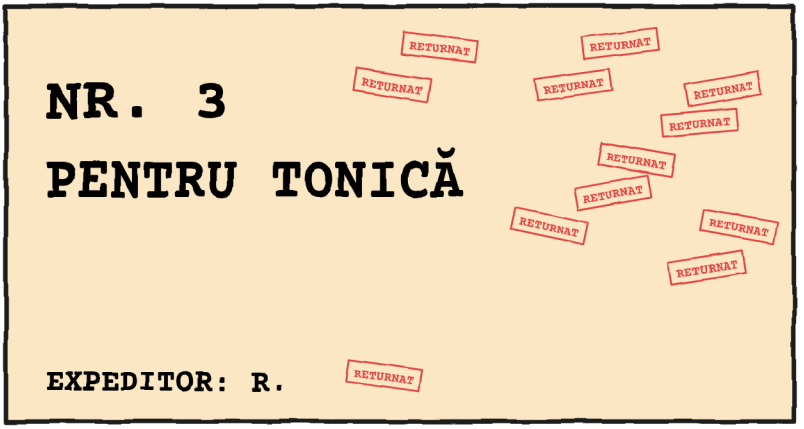
Nu-i ceruse nimeni ajutorul. Cu Julita, asta nu contează.

Restul, în caz că într-o zi îl citește cineva care nu e ea. Magazinul se numește Livrări Imposibile și e al Marei, care e vrăjitoare, poartă pălărie mov și are o ștampilă care, când se apasă, scoate scântei cu miros de lumânare stinsă. Pe raftul din stânga ține pachetele returnate: pachete pe care nimeni n-a reușit să le livreze. Au o singură regulă: dacă cel care primește unul nu semnează eticheta cu cerneală care nu se șterge, în zori pachetul se întoarce zburând pe raftul lui, punctual ca o pisică la ora cinei. Erau douăzeci și le trimite mereu aceeași persoană, R., despre care aveam deja șase indicii în caietul albastru. Eu și Julita am livrat două, un ou de dragon și niște semințe cu picioare care alergau, iar pe perete scrie, cu scrisul ei și cu verde, MAI SUNT 18.

Julita e cea cu notele verzi. Eu sunt Guni, cel nou din cartier: aproape tot ce am încă e prin cutii. Iar Toni e curierul FULGER,

cel cu rucsacul galben, care își face pedeapsa cu noi sâmbăta și care, de la furtună, are un loc al lui în magazin: o ladă de livrări răsturnată, lângă taburete. Mara i-a pus-o acolo fără să dea explicații. „Deocamdată”, a spus. Nimeni n-a îndrăznit să întrebe cât ține un deocamdată.

Nr. 3 era pe raftul de sus, lângă cele două goluri lăsate de ou și de semințe, cu eticheta spre noi. M-am apropiat să o citesc, în picioare și fără să ating nimic.

Trei rânduri bătute la mașină: NR. 3. PENTRU TONICĂ. Și jos de tot, EXPEDITOR: R. Între nume și ultimul rând rămăsese un câmp întreg de hârtie albă. De jur împrejur, douăsprezece ștampile RETURNAT. Le-am numărat.

Julita a sărit de pe taburet și s-a pus lângă mine. A citit cu voce tare:

— Pentru To...

Și a închis gura.

Julita nu tace niciodată la mijlocul unui cuvânt. M-am uitat la Toni și am înțeles de ce.

Am citit-o pe jumătate. Cealaltă jumătate am înghițit-o. —J.

Unii oameni se fac roșii dintr-odată. Toni nu: Toni se face roșu pe bucăți. A început cu urechile. A continuat cu obrajii. Apoi i s-a umplut toată fața, până la cureaua căștii, și mai rămânea o ultimă treaptă, cea mai rea, când fața și casca nu se mai deosebesc. De la povestea cu tremurometrul nr. 2, nu mai știu să mă uit la nimic care se schimbă fără să-i pun o scară, așa că am notat.

Julita și-a întins brațul spre pachet, să citească ce-i mai rămăsese.

— Pachetul ăla poate aștepta, a spus Toni, foarte repede. — Așteaptă de ani de zile, nu? Atunci încă o zi. Sau zece. FULGER nu se grăbește.

Era prima dată când îl auzeam pe FULGER spunând așa ceva.

— În noaptea asta nu se deschide nimic, a spus Mara. — Iar raftul nu se atinge fără permisiune.

Mâna Julitei a rămas în aer, la un deget de etichetă. Nimeni n-a atins nimic. Și atunci a sunat din nou.

Tilin.

— A fost ușa! a spus Julita, cu o voce pe care nu i-o știam: prea ascuțită și prea devreme.

Ușa era închisă din clipa în care plecase Vera.

Când nu înțeleg ceva, fac o listă. Suspecții tilinului:

1. Ușa. (Propunerea Julitei. Închisă, fără curent și fără nimeni care s-o împingă.)
2. Bicicleta lui Toni, de pe trotuar, cu soneria FULGER. (Face TRIIING, nu tilin. Dar e o sonerie.)
3. Broscuța de cauciuc. (Julita a declarat-o nevinovată pe loc. Zice că o cunoaște.)
4. Nr. 3.

Pe nr. 3 l-am pus ultimul, din politețe.

Am ieșit pe trotuar să verific. Am luat broscuța cu mine, pentru că un suspect nu se interoghează de la distanță.

Nu mai ploua. Strada mirosea a asfalt ud și în fiecare băltoacă era câte un felinar. Am deschis și am închis ușa: scrâââț. Am sunat la soneria bicicletei lui Toni: TRIIING! Am strâns broscuța: chiț.

De cealaltă parte a geamului, Julita îmi făcea semn cu degetul că nu. La fiecare zgomot, la fel, dintr-o parte în alta, ca ștergătorul de parbriz al unei mașini. Niciunul nu era.

Am intrat din nou și am lăsat broscuța pe tejghea. Toni, care m-a văzut uitându-mă la el, s-a foit în lada lui.

Tilin.

M-am aplecat. Lada lui Toni era sprijinită de piciorul raftului.

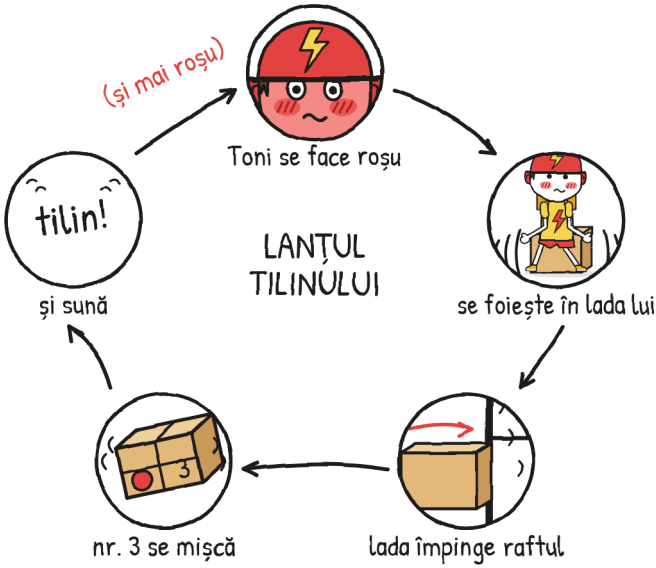
L-am desenat chiar acolo, în genunchi, și mi-a ieșit un cerc, pentru că oricât mă învârteam nu găseam de unde începe.

Nu era magie. Era Toni. Înăuntrul nr. 3 e ceva care sună când e mișcat.

Ca mine. –J.

Toni mi-a urmărit privirea până la piciorul raftului, s-a uitat la lada lui și a hotărât să stea nemișcat.

I-a ținut cât ține o gumă întinsă.

Nemișcat. Apoi, și mai nemișcat: atât de nemișcat, încât i se auzea gândul „nemișcat”, cu o picătură alunecându-i pe tâmplă. Julita tăcea de un minut întreg, ceea ce pentru ea e ca și cum ai ține respirația sub apă, și mai devreme sau mai târziu ieși la suprafață cu ce ai mai aproape de gură.

— Cine e Tonică?

Toni a tresărit. Lada a împins piciorul raftului, raftul s-a clătinat și nr. 3 a spus TILIN! cu o forță pe care niciun tilin n-o merită. Mara s-a uitat în tavan, ca unul care numără până la trei.

— Era doar o întrebare, a spus Julita. — Întrebările nu împing rafturi.

Asta, da.

— Eram eu, a spus Toni, uitându-se la adidașii lui. — Când eram mic.

A spus-o atât de încet, încât broscuța, care era pe tejghea mai aproape de el decât mine, l-a auzit mai bine.

Julita a deschis gura. I-am văzut întrebările stând la coadă, ca la brutărie duminică dimineața, prima deja cu banii în mână. Apoi s-a uitat la Toni, care încă se uita la adidași, și a închis-o.

— Nu mai întreb, a spus.

I-a fost greu. Se vedea în picior: tap, tap, tap, pe podeaua magazinului.

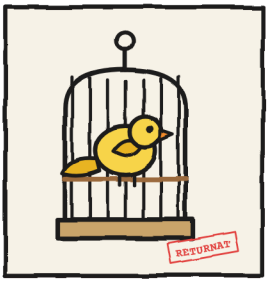
Întrebări pe care nu le-am pus: nouă. Le-am notat. —J.

— Și de ce nu i l-ai dus niciodată? am întrebat-o pe Mara.

— L-am dus de douăsprezece ori. — N-a fost nevoie să numere nimeni ștampilele. — Uită-te la etichetă: nici stradă, nici număr de bloc, nici nume de familie. Am încercat cu toți Tonicii pe care i-am găsit.

I-a numărat din memorie, pe degete, iar eu îi desenam pe măsură ce îi auzeam. Un canar, care se chema Tonică pe bune și care a călcat pe etichetă: nu conta. Domnul Antonio, de 71 de ani, care și-a pus ochelarii, a citit hârtia de două ori și a spus „Mi-ar plăcea”, uitându-se la ea cum te uiți la o vitrină. O barcă de pe canal, cu numele pictat pe bord, care n-a semnat nici ea, pentru că n-are mâini.

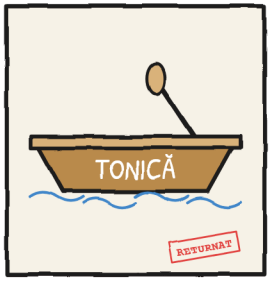
TONICII MAREI

1. Un canar.
(A călcat pe etichetă. Nu contează.)

2. Domnul Antonio, 71 de ani.
(„Mi-ar plăcea.")

3. O barcă de pe canal.
(N-are mâini.)

— Dar Toni? a întrebat Julita.

— Ultima dată când am încercat, nu-l cunoșteam încă, a spus Mara, uitându-se la el. — Și nimeni nu mi-a spus cum îl chemau când era mic.

Mara a scos de sub tejghea o pânză mov și a acoperit nr. 3, ca și cum ai acoperi colivia unui papagal ca să adoarmă. Apoi i-a cerut lui Toni să se ridice o clipă și a îndepărtat lada lui de raft cu două palme.

— Așa. Acum te poți mișca cât vrei.

Toni putea să plece. Avea bicicleta la ușă: în zece minute ar fi ajuns în cealaltă parte a cartierului. S-a așezat la loc.

Nu știu de ce. Notez oricum.

Și cum lada lui n-are spătar, i-am desenat unul: înalt, puțin curbat, cu o pernuță, în creion și cu linie punctată, iar dedesubt, cu litere mici: „spătar (ideea mea)".

Nimeni nu ți-a cerut un spătar. –J.

La închidere, Toni a rămas ultimul, încheindu-și casca cu o lentoare care la FULGER ar fi fost abatere gravă. Mara stingea luminile pe rând; pânza mov rămăsese peste pachet, pe raftul de sus.

— Mara. Mâine vin să vorbim despre asta. Dar în privat.

— Ăștia doi sunt ai magazinului, a spus Mara, fără să se întoarcă.

Toni ne-a privit. Pe Julita întâi; apoi pe mine. M-am îndreptat pe taburet.

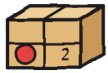
— Ăștia, fie, a spus. — Dar nimeni de la FULGER.

A ieșit și s-a îndepărtat printre bălți, ducând bicicleta de mână.

Tilinul avea deja stăpân. Mai rămânea de aflat dacă stăpânul îl voia.

Eu știu deja cum să-l ajut. –J.

Asta mă îngrijorează.

CAPITOLUL 2

N-am zis că da

Duminica magazinul nu se deschide. În duminica aceea, Mara a lăsat jaluzeaua pe jumătate ridicată, taman cât să treci aplecat, și a atârnat de ea un afiș scris de mână:

ÎNCHIS (în afară de tine).

Toni a venit la unsprezece. Înainte să intre, s-a uitat într-o parte și în cealaltă a străzii, ca atunci când vrei să traversezi. Nu venea nimeni de la FULGER. S-a aplecat sub jaluzea cu rucsacul lipit de piept, ca să nu atingă nimic, și magazinul l-a înghițit fără zgomot.

Noi am ajuns la zece și jumătate. Pentru orice eventualitate. –J.

Eu citisem afișul de două ori. Nicăieri nu scria „și Julita”, nici „și Guni”. Dar Mara ne-a deschis fără să spună nimic, cu sprânceana stângă ridicată, și ne-a lăsat să intrăm.

Ne-am așezat pe taburete cu fața cuiva care nu așteaptă nimic. Fața asta mi se potrivește mai prost decât oricui.

Mara a pus nr. 3 pe tejghea și i-a luat pânza.

— Pachetul numărul trei. Pentru Tonică. Tu ești?

— Eram.

— Îmi ajunge. Îl vrei?

Toni s-a uitat la cutie. Cutia n-a zis nimic.

— N-am zis că da.

— Nici n-ai zis că nu.

— Am zis că n-am zis că da.

Eu spusesem da de multe ori, doar ca să mă lase să rămân. Toni era tot acolo, fără să-l spună. M-am agățat de marginea taburetului.

— Trei fraze, a șoptit Julita. — Și niciuna nu e un da. Le-am numărat.

Mara n-a insistat.

Toni a luat cutia cum iei o cratiță fierbinte: cu amândouă mâinile și cu poftă s-o lase jos. A cântărit-o. A răsucit-o. Și-a apropiat-o de ureche și a mișcat-o puțin.

Tilin.

A lăsat-o repede și a rămas uitându-se la mâinile lui.

— Și dacă o ia acasă? a spus Julita. — Dacă pachetul doarme la cel care îl primește, e deja livrat. E logic.

— Ștampila de întoarcere nu merge după logică, a spus Mara. — Merge după cerneală.

— Ștampila și cu mine nu gândim la fel, a mormăit Julita, ceea ce e cel mai aproape de o capitulare de care am auzit-o vreodată.

Ca să fie limpede, am făcut un tabel. Se intitulează CONTEAZĂ CA LIVRARE?

- S-o privești: nu.
- S-o apuci: nu.
- S-o duci acasă: nu.
- Să semnezi eticheta cu cerneală care nu se șterge: da.

— Livrarea asta e a voastră, ne-a spus Mara Julitei și mie, ca aceea cu tunetul. Cu trei condiții.

Le-a numărat pe degete.

1. Voi nu deschideți cutia. Iar eticheta rămâne lipită.
2. Nr. 3 iese din magazin numai când cere Toni.
3. Semnează cel care îl primește, dacă vrea. Dacă nu semnează, în zori pachetul se întoarce, iar aici nu s-a întâmplat nimic.

Julita a ridicat mâna, ca la oră.

— Și dacă nu vrea niciodată?

— Atunci niciodată.

„Niciodată" nu e un termen de livrare. —J.

Toni a tăcut o vreme îndelungată. Julita l-a cronometrat: patru minute. Pentru FULGER, aproape jumătate de livrare. În cele patru minute s-a uitat la pachet, s-a uitat la ușă și s-a uitat la mâinile lui. La noi nu s-a uitat, și i-am fost recunoscător.

— O iau cu mine, a spus într-un târziu. — Închisă. Ca să mă gândesc. Deocamdată.

— Tu ceri asta? a întrebat Mara.

— Eu cer.

Am făcut o fișă de ieșire, ca nimeni să nu poată spune altfel:

- Cutie: închisă. Da.
- Etichetă: lipită. Da.
- Cere: Toni. Da.
- Semnătură: încă nu.

Afară era soarele acela de duminică de după furtună, care lasă totul proaspăt spălat. Toni a pus nr. 3 în coșul bicicletei și, când l-a lăsat, a sunat: tilin.

A rămas uitându-se la ghidon, unde are soneria FULGER, gri și rotundă.

— Ce e? a întrebat Julita.

— Nimic.

Și a plecat pe jos, ducând bicicleta de mână. Toni aproape niciodată nu merge pe jos.

„Nimic" era de fapt „ceva". Trebuie să-l ajutăm. –J.

De la ușă am văzut două biciclete FULGER oprite la colț, cu rucsacii lor galbeni: o fată cu o împletitură până la talie și, lângă ea, unul foarte mare.

— Toni! Ce porți în coș? a strigat cea cu împletitura.

— O livrare.

— Pentru cine?

— Pentru un client.

N-a mințit. Dar înainte să răspundă, a întors încet cutia în coș, ca eticheta să fie spre el.

Am înțeles cu „nimeni de la FULGER”.

În noaptea aceea am lăsat jaluzeaua camerei mele ridicată. Locuiesc vizavi de magazin: dacă nr. 3 se întorcea, aveam să-l văd eu. Am pus două scaune în fața ferestrei, unul pentru mine și

altul, micuț, pentru ceasul deșteptător. Ferestruica de deasupra ușii magazinului, cea pe care Mara o lasă deschisă pentru asta (în prima zi am luat-o drept cutie poștală), era un dreptunghi negru și nemișcat.

— Guni? a spus mama din hol. — Ce faci treaz?

— Păzesc un pachet.

— A. Bine. Dar păzește-l în pijama.

În primele douăzeci de minute m-am uitat la ferestruică; în următoarele, la ceasul deșteptător; în restul nopții, la caiet, pentru că atunci când aștept am nevoie de ceva de făcut cu mâinile. Așa că, pe pervaz și la lumina felinarului, am îmbunătățit scaunul lui Toni. Versiunea 1 era spătarul de sâmbătă; versiunea 2 are cotiere și o gaură rotundă pentru pahar. Am desenat și paharul, cu șervețelul lui.

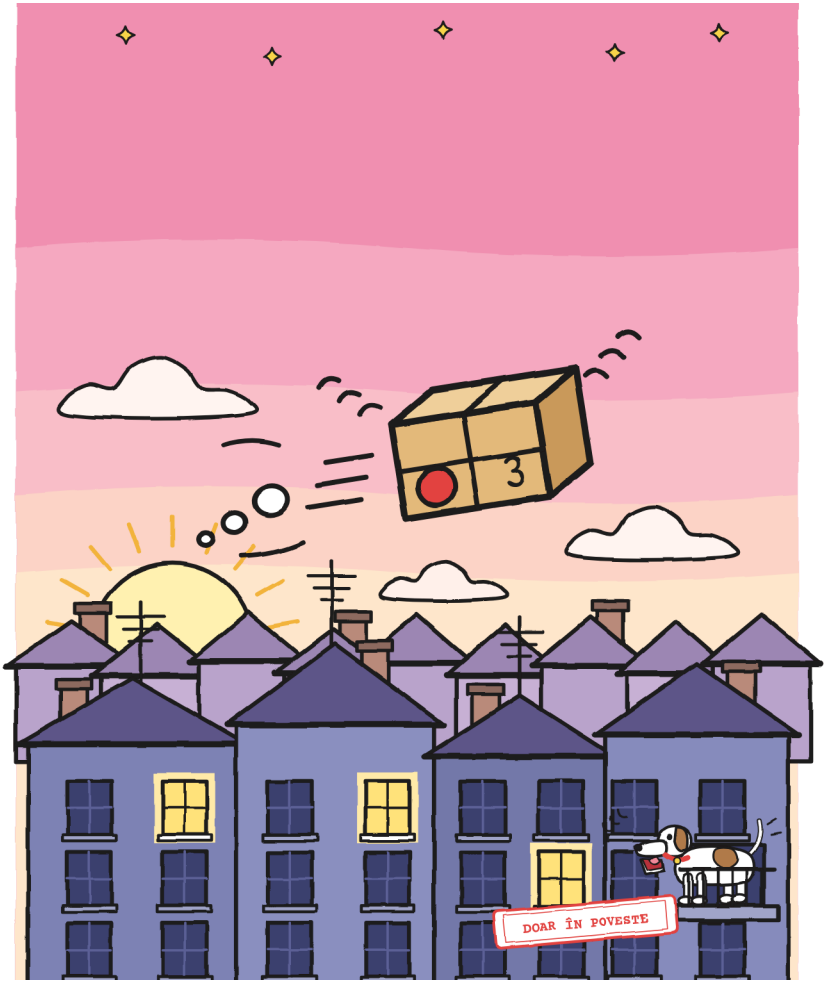
Julita ar fi vrut să păzească și ea, dar fereastra ei dă spre o curte, iar dintr-o curte singurul lucru pe care îl poți păzi sunt rufele întinse.

În zori s-a auzit înainte să se vadă.

Tilin, tilin, tilin.

Venea pe deasupra acoperișurilor, fără grabă, sunând ca căruciorul cu înghețată când încă nu și-a ales colțul. S-a aprins o fereastră, apoi alta, apoi alta: trei, ca și cum cineva ar fi făcut prezența. A lătrat un câine, cel de la 4, care latră la tot ce zboară, fie pachet, fie porumbel. Și atunci l-am văzut: o formă

pătrată și mică, cu cerul roz în spate, care a traversat strada mea chiar în dreptul ferestrei mele, s-a strecurat pe ferestruica de deasupra ușii și, odată înăuntru, l-am auzit cum se așază pe raftul lui cu un ultim tilin, mai scurt, ca atunci când cineva își lasă cheile pe masă.

— Asta a fost? a întrebat mama din hol, cu vocea cuiva care n-a apucat să adoarmă de tot.

— Asta a fost.

— Atunci acum, la micul dejun.

Am mai stat o clipă la fereastră. Când mama m-a strigat din nou, m-am dus la micul dejun.

După școală am mers la magazin. Nr. 3 era pe raftul lui și avea o ștampilă în plus, roșie și cu cerneala încă proaspătă, pe care n-o aplicase nimeni: treisprezece.

Am spus că îmi era milă să-l văd din nou pe raft.

— Nu e o pedeapsă, a spus Mara. — E regula. N-a semnat nimeni: se întoarce.

Treisprezece ștampile. În ritmul ăsta nu se va mai vedea cutia. —J.

Toni a venit la cinci și douăzeci, după livrarea lui. N-a întrebat dacă se întorsese: îl auzise trecând pe deasupra casei lui. S-a așezat în lada lui, care era tot la două palme de raft, și s-a uitat la pachet fără să se uite, în felul în care te uiți la cineva despre care știi că se uită la tine.

Asta n-am văzut-o. Mi-a povestit el:

CE MI-A POVESTIT TONI

— Am lăsat-o pe preș. Toată noaptea.

— Și de ce n-ai băgat-o în casă? a întrebat Julita.

— În casă sunt destui care îmi spun așa.

A spus-o fără să se supere, cu vocea plată cu care dă adresele. Julita n-a întrebat cât înseamnă „destui”. Piciorul i-a făcut tap, o singură dată.

— O semnătură rezolva totul, a spus Julita după ce a plecat Toni.
— Una. Durează două secunde. Am cronometrat cu a mea.

Era adevărat. A făcut-o de trei ori pe o foaie volantă, cu J-ul ei de întotdeauna: două secunde, două secunde și, de data când i-a ieșit strâmbă, două secunde și jumătate.

Am deschis caietul și am scris cu pixul, apăsând, ca verdele să nu poată acoperi:

NU A CERUT SĂ-I REZOLVĂM ASTA.

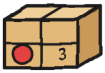
Am apăsat atât de tare, încât fraza s-a citit și pe foaia următoare, în relief. Julita a scos carioca verde. A încercat cu linii, cu spirale, cu un X, cu un nor de valuri. Verdele nu se șterge, dar fraza aceea n-a reușit să o acopere: rămânea dedesubt, întreagă, cu majusculele ei, înfiptă în hârtie.

L-am citit. Nu sunt de acord. Deocamdată. –J.

M-am uitat la ea.

Am altă idee. Nu te uita așa la mine. –J.

CAPITOLUL 3

Autografe

Marți, la ieșirea de la școală, era o masă pe trotuar, în fața magazinului. Mesele nu ies singure în stradă, iar asta, pe deasupra, venea îmbrăcată: o față de masă galbenă până la pământ, un afiș cu scrisul Julitei și, la mijloc, o umflătură acoperită, pătrată și foarte nemișcată, dintre acelea care par să aștepte ca cineva să le pună o întrebare.

Afișul spunea, cu verde, SEMNĂTURI DE CURIERI. Dedesubt, AZI. Și sub asta, mai mic: Cei mai rapizi din cartier.

În spatele mesei stătea Julita, în picioare, cu mâinile la spate și cu fața serioasă a celui care vinde bilete. În spatele vitrinei, Mara vorbea la telefon. Mai degrabă asculta: dădea din cap uitându-se în tavan, acolo unde se uită când o convorbire se lungește.

Am arătat spre umflătură cu bărbia.

— E un pupitru, a spus Julita, înainte să apuc să întreb ceva. — Ca să semnezi mai comod. Fac o colecție de autografe.

Un pupitru, din câte știu eu, e bun ca să-ți sprijini partitura când cânți la vioară. Ca să semnezi, nu. Dar a spus-o cu atâta siguranță, încât timp de zece secunde m-am îndoit de ce știu despre viori.

— De când colecționezi autografe?

— De ieri.

Ieri spusese că are altă idee. Ideea avea față de masă.

Pe pupitru era o foaie cu rânduri și, jos de tot, un chenar. Sau așa părea: era o ferestruică tăiată cu foarfeca. M-am aplecat. Fața de masă avea alta la fel, chiar dedesubt.

Am ridicat un colț. Pupitrul era nr. 3, culcat, cu eticheta în sus: PENTRU TONICĂ, treisprezece ștampile RETURNAT și, chiar sub gaura din fața de masă, o bucată de hârtie albă, de mărimea exactă a unei semnături.

Am înțeles totul abia când am desenat, că așa înțeleg eu lucrurile.

— Cu carioca mea, a șoptit Julita, încântată. — Cerneală care nu se șterge. Mâine nu se mai întoarce, iar el nu află până nu i-o arătăm. Surpriză!

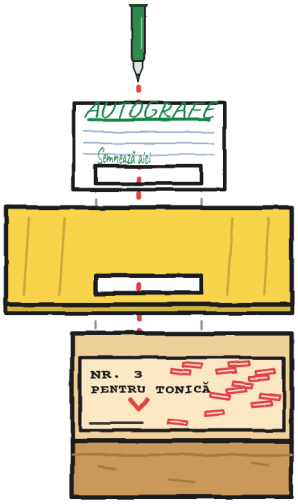
Avea fața cuiva care urmează să facă un cadou și l-a ales foarte bine. Avea vârfurile degetelor verzi de la atâta carioca.

Mi-am amintit condițiile Marei. Pe a doua o știam pe de rost.

CUM FUNCȚIONEAZĂ

1. Foaia, cu ferestruica ei.

2. Fața de masă, cu gaura ei.

3. Eticheta nr. 3, pe partea rămasă albă.

4. Cine semnează în ferestruică... semnează eticheta.

— Toni n-a cerut ca pachetul să iasă din magazin, am spus. — Condiția a doua.

— O să-i mulțumească.

— Și Mara?

— Era la telefon. I-am spus că e o masă de autografe. Și e.

— Și pupitrul?

— La asta nu m-a întrebat.

I-am amintit de Flora și de a opta sămânță: Julita n-o lăsase pe Flora să semneze înainte de vreme.

— Nu e același lucru. Aia era o livrare neterminată. Asta e o scurtătură.

— Atunci fă-o tu, am spus. — Eu nu.

M-am așezat pe treapta magazinului, cu spatele la masă și cu brațele încrucișate.

S-a așezat pe treaptă. Foarte demn. N-a ajutat deloc. —J.

FULGER trece pe strada noastră la cinci și zece. I-am auzit înainte să-i vedem, ceea ce se întâmplă mereu cu soneriile. Erau trei, în șir: Zoe în față, unde e mereu; Bruno, uriaș, pedalând ca unul care cară un dulap; și Toni ultimul, puțin deoparte, ca și cum în șir ar fi fost trei biciclete și a lui n-ar fi făcut parte din ele.

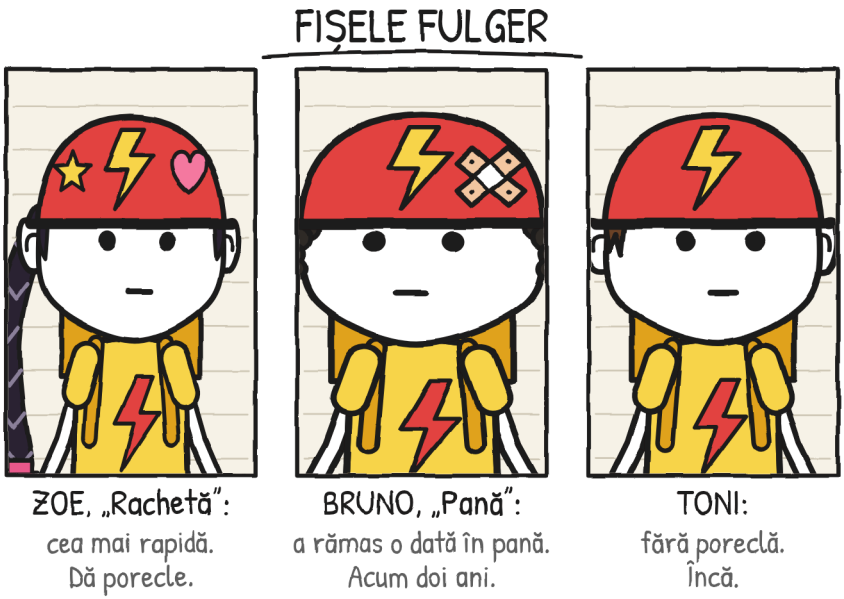
Apoi i-am desenat exact cum au sosit, pe rând.

Zoe, „Rachetă", e cea cu împletitura până la talie, cea care duminică a întrebat ce poartă Toni în coș. E cea mai rapidă și cea care dă poreclele. Bruno are un petic pe roată și o pompă de aer pe cadrul bicicletei, pentru orice eventualitate.

Zoe a văzut afișul și a frânat.

— Autografe? De-ale noastre? a spus, și a coborât de pe bicicletă.

Nimeni nu le ceruse vreodată un autograf. De-aia merge. —J.

Zoe a semnat prima, cu o stea în o. Bruno a scris „Bruno”, încet, cu limba între dinți și fiecare literă bine rotunjită. Zoe i-a luat pixul, l-a tăiat cu o linie și a scris alături „Pană”.

— La FULGER poreclele nu se șterg, mi-a explicat Bruno, fără să se supere. — Am rămas o dată în pană.

A rămas în pană acum doi ani. E o pană cam mare pentru o singură roată.

Toni nu coborâse de pe bicicletă. Se uita la masă la fel cum s-a uitat la nr. 3 duminică: de departe, cu amândouă mâinile pe ghidon.

— Te-a ajuns rândul, Toni, a spus Julita. — Aici jos, în chenar. E locul de onoare.

Și i-a dat carioca ei verde.

Lui Toni nimeni nu-i ceruse vreodată un autograf. A coborât de pe bicicletă și s-a îndreptat de spate.

Eu întorsesem capul. Vedeam totul de pe treaptă, cu gura plină de „nu e treaba mea”.

M-am ridicat. Nici nu m-am hotărât: a făcut-o corpul meu, ca sughițul, fără să mă consulte.

— Toni, așt...

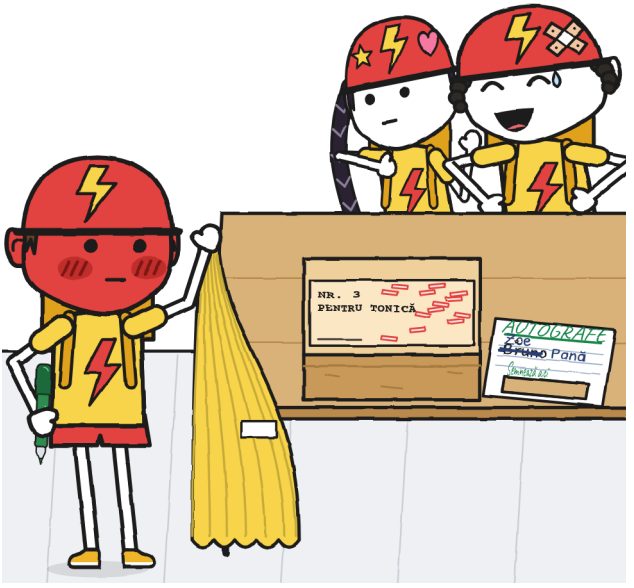
Am ajuns târziu. Toni a tras pupitrul spre el dintr-o smucitură ca să semneze și, de sub fața de masă, ceva a vorbit înaintea mea.

TILIN!

Preț de o secundă, totul a rămas nemișcat: foaia, mâna lui Toni cu carioca la un deget de ferestruică, cele patru fețe deasupra umflăturii. Eu încă nu ajunsesem la masă.

Toni a ridicat fața de masă cu două degete, de un colț.

AUTOGRAFE
Zoe
~~Bruno~~Pană
TILIN!

— „Pen-tru To-ni-că”, a citit Zoe, rar, ca cineva care citește un premiu.

— Tonică? a spus Bruno, și a râs.

Zoe n-a râs. Zoe se gândea.

Julita și-a lăsat privirea spre ferestruică.

Toni n-a strigat. A pus capacul cariocăi, încet, până s-a auzit clicul, și a lăsat-o pe foaie. Nesemnată.

— FULGER nu semnează capcane.

Apoi a apucat ghidonul și a plecat pe jos, cu zgomotul acela de ceas pe care îl face o bicicletă când nu pedalează nimeni. Nimeni nu s-a luat după el. Nici eu.

Avea culoarea căștii, până în ceafă. Dar nu era roșul rușinii. Era altul.

Roșometrul nu are număr pentru ăsta. –J.

Mara a ieșit cu pânza mov. S-a oprit în ușă, s-a uitat peste umăr la golul de pe raft, s-a uitat la masă și s-a uitat la Julita. N-a întrebat cine a făcut-o.

A acoperit nr. 3 și l-a luat în brațe.

— Pachetul ăsta nu e livrat, le-a spus lui Zoe și lui Bruno. — Iar ce scrie pe etichetă e treaba lui Toni.

Bruno încetase să zâmbească. Zoe s-a uitat o dată înapoi, la umflătura deja mov. Au urcat pe biciclete și au plecat fără să sune din sonerie. Din câte-mi amintesc, a fost prima dată.

Am ajutat-o pe Julita să strângă: fața de masă, afișul, foaia cu două semnături și o gaură. Carioca a pus-o ea la loc, fără să-i scoată capacul. Nu i-am zis „ți-am zis eu”. Nici „nu s-a întâmplat nimic”, pentru că se întâmplase.

Am împăturit fața de masă împreună, fiecare de câte un capăt, apropiind colțurile încet. Gaura a rămas la mijloc.

— Tu n-ai făcut nimic, a spus ea.

A spus-o ca să mă lase deoparte. Era un cadou și, o împăturitură întreagă, am fost cât pe ce să-l primesc: eu nu tăiasem nimic, nici nu scosesem nimic de pe vreun raft. Am

netezit o cută care nu exista. Mi-am potrivit capătul cu al ei. Am numărat dalele de pe trotuar de la treaptă până unde fusese masa.

Nu erau nici douăsprezece. Le avusesem în față toată după-amiaza.

— Am avertizat târziu, am spus, uitându-mă la fața de masă. — Puteam să spun mai devreme. Sau s-o sun pe Mara.

Julita n-a răspuns. Mi-a luat fața de masă, a mai împăturit-o o dată și mi-a dat-o înapoi.

Apoi a intrat și i-a povestit Marei, singură, fără să sară nimic. Eu am rămas în ușă, cu fața de masă în brațe. De acolo se auzea totul: ferestruica, fața de masă, raftul, telefonul. Mara a ascultat-o până la capăt.

— Lui Toni, a spus Mara când a terminat, i-o povestești tu.

Miercuri, Toni a trecut la cinci și zece și n-a frânat. A trecut repede, uitându-se drept înainte, cu viteza aceea care e alt fel de a nu fi acolo. La cinci și douăzeci a trecut din nou: l-am auzit venind, l-am auzit nefrânând, l-am auzit plecând. Pentru cineva care livrează în zece minute sau gratis, să treacă de trei ori pe aceeași stradă fără să se oprească e un fel ciudat de a nu intra într-un magazin. Semăna cu a bate la o ușă.

Eu eram pe aceeași treaptă.

A treia oară, Julita stătea în mijlocul trotuarului, cu o hârtie. Îl lăsase pe Toni să treacă de două ori.

A ținut hârtia cu amândouă mâinile, în dreptul feței, ca oamenii cu cartonașe din aeroporturi, iar Toni a citit-o de pe bicicletă, cu un picior pe jos, fără s-o atingă. Trei fraze și un cuvânt: „Ți-am scos pachetul", „Am vrut să te păcălesc", „Am arătat eticheta ta altora". Și dedesubt, singur și mai mare, „Iartă-mă". Îl știu întocmai: l-a copiat apoi în caietul meu. Nu avea nici un „dar", nici un „fără să vreau", nici un „ca să ajut". Am verificat de două ori, căutând.

Semna „—Julita". Julita semnează totul cu un J. De data asta îi pusese toate literele.

— Bine. L-am citit, a spus Toni.

— Mă ierți?

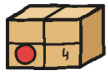
Asta nu era pe hârtie. Julita a strâns degetele pe marginea foii.

— Am spus că l-am citit.

Toni a pus piciorul pe pedală și a plecat. Pedalând, de data asta, fără grabă și fără să frâneze. Julita a rămas uitându-se la stradă, apoi a băgat hârtia în buzunarul salopetei, neîmpăturită.

După-amiaza aceea, în magazin, lada lui Toni a rămas goală.

Am semnat cu numele întreg. Era minimul. —J.

CAPITOLUL 4

O bicicletă mică

Joi, Toni a intrat în magazin fără să se uite în părțile străzii.

Duminică, înainte să intre, se uitase într-o parte și în cealaltă, ca atunci când vrei să traversezi și nu ai încredere în mașini. De data asta a intrat drept, cu casca pe cap. Nu mai rămăsese nimeni de la FULGER de care să se ascundă: cei doi care trebuiau să afle aflaseră marți, cu față de masă cu tot.

Nu ne așteptam. De marți, eu și Julita vorbeam puțin și cu grijă, ca doi oameni care duc împreună o tavă cu pahare. Julita încetase să facă planuri cu voce tare, și asta se vedea cel mai tare: ca atunci când se oprește frigiderul și abia atunci îți dai seama că huruia.

Avea o bicicletă sub braț.

Bicicleta lui adevărată rămăsese afară, sprijinită de perete. Asta era roșie și atât de mică, încât o ținea cum ții o franzelă, și avea scame de debara pe ghidon.

Nu era a lui. Sau da: era a lui de dinainte.

A trecut pe lângă lada lui fără să se așeze. Rămăsese unde o lăsase Mara sâmbătă: răsturnată, lângă taburete, goală. Julita a început să se ridice de pe taburet și s-a așezat la loc. A făcut-o de două ori.

— De duminică am un tilin în cap, a spus Toni, vorbindu-i Marei și nimănui altcuiva. — Cred că știu de la ce e. Vreau să văd dacă îmi amintesc bine. Vreau să-l deschid. Dar nu aici. Unde nu e vitrină.

Mara n-a întrebat de ce. A coborât nr. 3 de pe raft și ne-a dus în camera din spate.

Camera din spate are un bec fără abajur, rafturi cu sfoară și hârtie de ambalaj, saci de livrare stivuiți de perete și o masă mică, unde Mara a pus cutia.

— A deschide ca să te uiți nu înseamnă a semna, a spus, și a spus-o uitându-se la Toni, cum dai o umbrelă: nu pentru că plouă, ci în caz că. — Fără semnătură, în zori se întoarce.

Toni a dat din cap.

Julita rămăsese în ușă, cu un picior de fiecare parte a pragului.

— Pot să rămân? a întrebat. A întrebat.

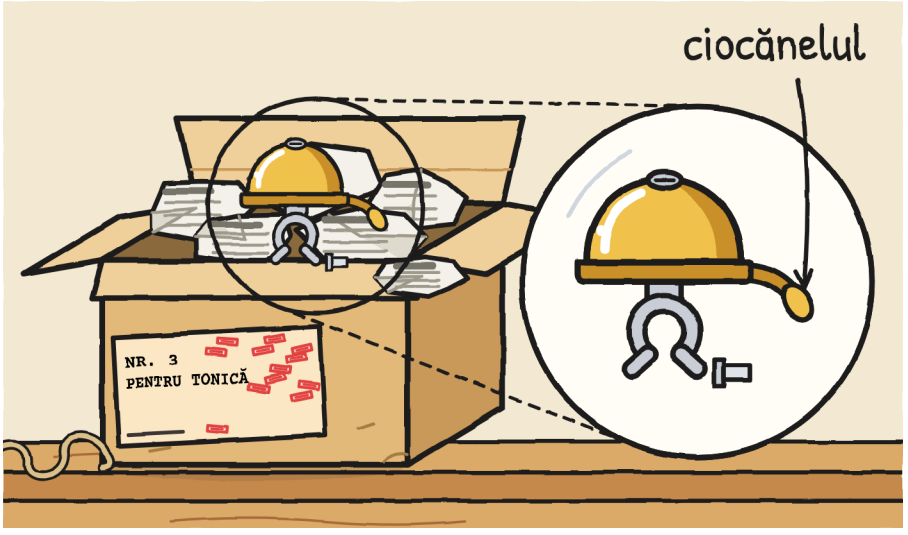
Toni a ezitat. Nu știu cât: să cronometreze e treaba Julitei, iar Julita era ocupată.

— Dacă nu atingi nimic.

— Nici cutia, nici subiectul.

S-a așezat pe un sac, în colț.

Toni și-a scos casca și a atârnat-o într-un cui. Fără cască, i se vedea părul castaniu, turtit, și niște urechi care nu mai erau chiar atât de roșii ca marți. Apoi a desfăcut sfoara, care era de ambalat și ajunsese de culoarea hârtiei. Înăuntru era hârtie de ziar, atât de veche că se rupea singură. Toni o desfăcea cu vârful degetelor. Și printre hârtii...

Un clopoțel de bicicletă. Mic, auriu, cu un ciocănel prins de un arc: o clătinare ajunge ca să sune.

Nr. 1 mușca. Nr. 2 alerga. Nr. 3 doar sună.

Nici dragon, nici labe. Un clopoțel. Îmi place. –J.

Sub hârtie era un bilet împăturit în patru. Toni l-a desfăcut pe masă. Scrisul era înghesuit, strâmb, scris parcă într-un autobuz în mers. Avea o pată într-un colț:

„Tonică: ți-am zis că o să sune din nou. Acum sună. Iartă întârzierea. —R.”

Iar mai jos:

„P.S.: Poate ai crescut. Clopoțelul, nu.”

Toni l-a citit de două ori.

— Ce scris urât, a spus.

Și atât, o bună bucată de vreme.

R. își ține cuvântul târziu. A spus Flora. N-a spus CÂT. –J.

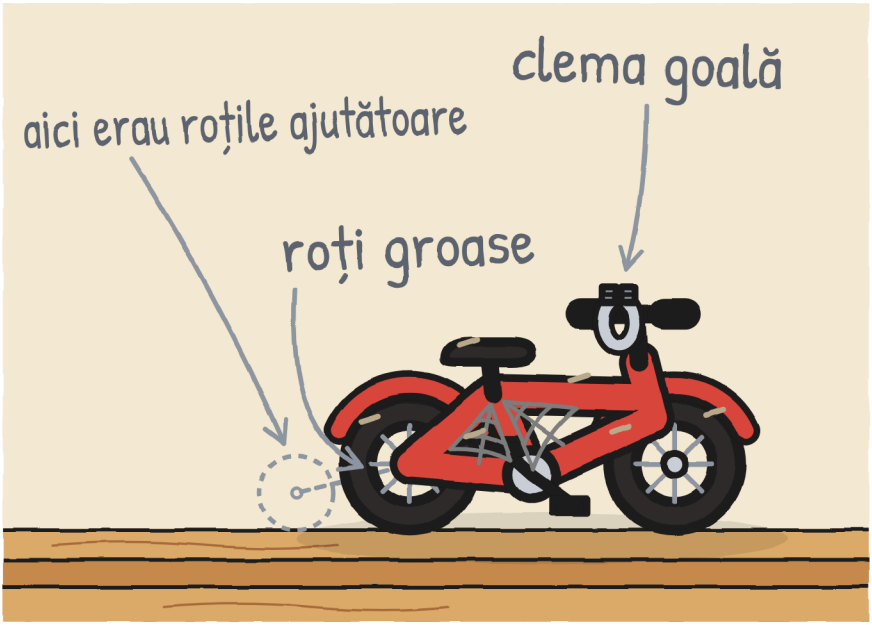
Atunci Toni a dat cutia la o parte și a pus bicicleta mică pe masă.

Am desenat bicicleta, cu săgeți.

Roți groase; urme pe cea din spate, unde fuseseră roțile ajutătoare; și pe ghidon, clema goală, cu șurubul ei.

— Era a mea, a spus Toni. — Avea clopoțelul ăsta. Într-o zi a încetat să sune: făcea clac. Cineva mi-a spus: „Dă-mi-l, Tonică, că ți-l repar și ți-l dau înapoi”.

— Cine? a scăpat Julita, și și-a acoperit gura cu amândouă mâinile.

— Fața nu mi-o amintesc. Îmi amintesc clopoțelul. Și că am așteptat mult.

Julita rămăsese cu amândouă mâinile la gură.

— Acasă îmi spun în continuare Tonică, a spus Toni. — La FULGER, nu. La FULGER sunt Toni: am scris eu pe fișă din prima zi.

Mi l-am imaginat cu pixul FULGER, scriind TONI în căsuța pentru nume, fără ca nimeni să-i spună nimic: singurul nume din cartier pe care nu i-l pusese altcineva.

— Și ce are rău Tonică? am întrebat. Am întrebat pe bune, fără nicio intenție. Cu întrebările e ca și cu sughițul: ies singure.

— Nimic. Până o spune Zoe. La FULGER poreclele nu se șterg. Uită-te la Bruno.

— Bruno mi-a spus Tonică de șase ori de marți încoace, a adăugat. — Le-am numărat.

Julita s-a făcut mică în colțul ei.

Nimeni nu știa cum să continue. Atunci Julita a întrebat:

— Mai încapi?

N-a putut să se abțină.

Mara a coborât bicicleta de pe masă pe podea, cu grija cu care cobori pe cineva de pe un taburet înalt. Toni s-a uitat la bicicletă. S-a uitat la Mara. S-a așezat.

Începea. Cam așa. Genunchii îi ajungeau la urechi și coatele îi ieșeau în lateral.

Mara a scos un sunet care la altcineva ar fi fost un râs. Iar Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă. Marți râsese Bruno; de data asta a râs el. Nu sună la fel.

Roșometru: 0. Notez pentru că și asta contează. —J.

Mie îmi venise o idee și a trebuit să hotărăsc dacă a o spune înseamnă a ajuta sau a împinge. Cu Toni, așezat așa, încovrigat pe o bicicletă care nu mai era mărimea lui, diferența mi s-a părut cât un fir de păr. Am spus-o ca pe o informație, nu ca pe un sfat.

— Pe bicicleta ta de acum e deja o sonerie, am spus. — Cea de la FULGER. N-ai de ce să-i pui asta. Poți s-o păstrezi. Sau poți s-o lași să se întoarcă.

— Știu, a spus Toni.

Dar s-a uitat la mine de parcă nimeni nu-i mai spusese asta.

În colțul ei, Julita a ridicat capul când m-a auzit. N-a spus nimic. Se vedea că păstrează.

A stat unsprezece minute tăcută, ascultând, cu carioca strânsă și cu mâinile băgate în buzunarele salopetei. Cele unsprezece minute le-am aflat pentru că le-a notat ea însăși mai târziu în caietul meu.

Unsprezece minute. Mi s-a amorțit limba. —J.

— Vreau s-o încerc singur, a spus Toni.

Am ieșit toți trei. Toni a închis ușa camerei din spate.

Julita s-a dus la celălalt capăt al magazinului, ca să nu asculte. Eu, ca să nu ascult, am desenat: scaunul lui Toni are acum baldachin. S-a auzit la fel. Mara a aranjat niște sfori care erau deja aranjate.

Tilin.

Era același tilin de sâmbătă. Apoi, altul. Și apoi niciunul, multă vreme. Niciunul dintre noi trei nu se uita la ușă.

Când a ieșit, avea clopoțelul într-o mână și cutia sub braț. Bicicleta mică a rămas în camera din spate, sprijinită de saci, cu clema ei goală.

— O iau până mâine. Nesemnată.

— Atunci în zori se întoarce, a spus Mara.

— Să se întoarcă. Vreau să știu cum e s-o ai o noapte.

— Și dacă lasă clopoțelul în afara cutiei? am întrebat eu.

— N-am încercat niciodată, a spus Mara. — Și n-am de gând să încerc la șapte dimineața.

Toni a băgat totul înăuntru: clopoțelul și biletul.

Vineri, în zori, strada mea a sunat din nou: tilin, tilin, tilin, pe deasupra acoperișurilor, fără grabă. S-au aprins aceleași trei ferestre. A lătrat același câine. Întoarcerea nr. 14.

Ce a fost înainte n-am văzut. Mi-a povestit Toni în după-amiaza aceea, din lada lui, uitându-se în podea:

— De data asta n-a dormit pe preș. A dormit pe noptiera mea. În zori a început să se lovească de geam, și i-am deschis fereastra.

— Și cum e? am întrebat. — S-o ai o noapte.

Toni a ezitat.

— Lungă, a spus.

În după-amiaza aceea am desenat cele două biciclete ale lui Toni, una lângă alta. Pe cea de acum am pus clopoțelul, care arată foarte bine. Dedesubt am scris „înainte” și „acum”.

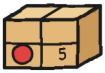
I-a deschis fereastra unui pachet. Ce politicos. –J.

Julita a lipit un bilețel deasupra, chiar pe ghidon, acoperindu-mi clopoțelul abia desenat:

Încă nu l-a pus. –J.

Am încercat să-l dezlipesc cu unghia, dintr-un colț.

Avea dreptate. Mă enervează puțin.

CAPITOLUL 5

În privat

Vineri după-amiază nr. 3 era pe raftul lui, cu paisprezece ștampile.

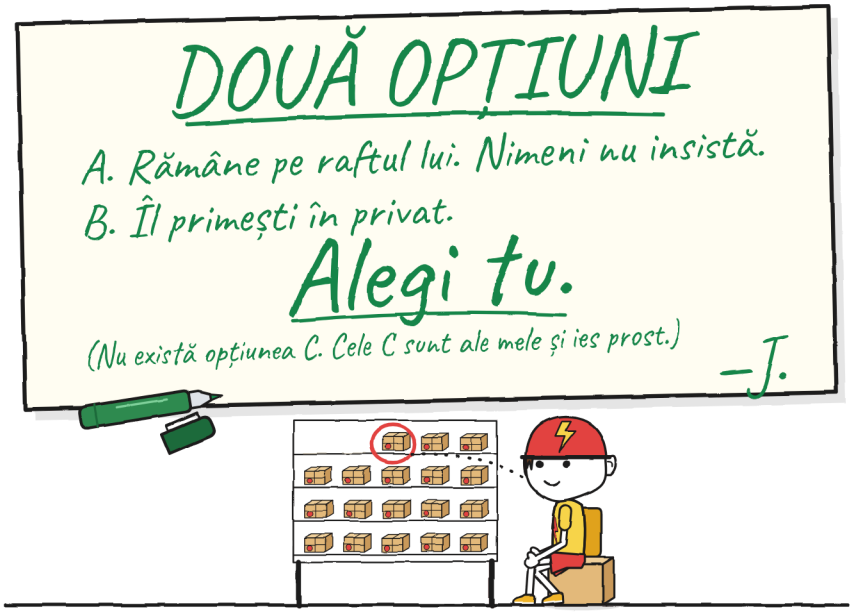
Toni, în lada lui, îl privea de departe.

Julita pregătea ceva de două zile. Știam pentru că de două zile nu-mi spunea ce.

M-am temut de ce era mai rău. Ultima dată când Julita a pregătit ceva în secret, secretul avea față de masă.

De data asta, primul lucru pe care l-am verificat a fost că nu era nicio față de masă. Nici masă, nici pupitru, nici ferestruică tăiată cu foarfeca: o foaie de caiet, cu rânduri. Julita i-a lăsat-o lui Toni pe genunchi fără un cuvânt și s-a retras până la perete cu mâinile la spate, cu doi pași mai mult decât trebuia. I-am numărat.

Era o foaie cu două opțiuni.

Toni a citit-o de două ori; a doua oară, doar pe B. Eu, care mă aplecasem peste umărul lui cu discreția unui periscop, am citit-o de trei ori, căutând capcana.

Toni a ridicat ochii și s-a uitat la Mara.

— Dacă semnez, cine află?

A spus-o cu urechile la 1.

— Eu. Și registrul meu, care nu iese din sertarul ăsta.

Mara a deschis sertarul tejghelei taman cât să se vadă: un registru gros, închis cu o elastică. A închis sertarul cu șoldul.

— Și FULGER?

— Eu nu-i spun lui FULGER. Un registru nu e un afiș.

Julita a deschis gura și a închis-o la loc. În spatele Marei, pe perete, afișul verde continua să spună MAI SUNT 18.

Afișul are numere. Numele rămân în sertar. –J.

Toni s-a ridicat din lada lui. Lada a scos un zgomot gol, de ladă care rămâne fără nimeni.

— B.

Julita n-a sărit. Am văzut-o cum nu sare.

A strâns pumnii până i s-au albit încheieturile.

— În camera din spate, a continuat Toni. — Și vreau să fiți și voi. Voi doi.

— Și eu? a întrebat Julita.

— Tu ești cea care își dorește cel mai mult să semnez. Prefer să te am în față.

Pe mine m-a apucat să cobor nr. 3 de pe raft. M-am urcat pe taburetul albastru și l-am coborât cu amândouă mâinile, fără să respir, ca unul care duce o farfurie de supă plină ochi. Totuși a sunat: un tilin mic, din cele de politețe, care voia să spună „cu voie".

Ne-am întors în camera din spate. Toni și-a scos casca și a lăsat-o pe un sac, cu cureaua atârnând.

Am pus nr. 3 pe masă. Toni a ridicat capacul și a scos din nou clopoțelul și biletul. Le-a așezat sub bec: clopoțelul, auriu, pe o parte, cu ciocănelul nemișcat pe arcul lui; biletul, desfăcut și netezit cu muchia palmei, cu scrisul urât al lui R., care la lumina aceea părea un desen.

Le-a privit încet, ca cineva care numără restul.

— Înainte să semnez, mă uit la ce semnez, a spus, fără să se uite la nimeni.

Julita s-a făcut de culoarea tricoului ei.

Julita i-a dat carioca ei verde, cu capacul pus. I-a dat-o cu partea din spate înainte, cu vârful spre ea, cum se dau foarfecele. Apoi s-a dus în colț și s-a așezat pe un sac, foarte dreaptă, cu bărbia sus și cu coatele ciudate.

— Ce faci? am întrebat.

— Stau pe mâini. Ca să nu ajut.

Era literal. Și le băgase sub coapse, câte una de fiecare parte, și strângea sacul cu ele. Mișca buzele; cred că număra elefanți.

Repetasem în pat cum să avertizez la timp, în caz că era nevoie. În seara aceea n-a trebuit să spun nimic.

Am închis caietul și mi l-am pus sub braț.

Apoi a notat totul. —J.

Toni a desfăcut carioca și a semnat.

N-a ezitat, dar a durat. T-ul, mare. O-ul. N-ul. I-ul, cu punctul lui, pe care l-a pus încet. Patru litere clare și drepte.

Într-un colț a apărut o ștampilă pe care n-o aplicase nimeni: LIVRAT.

Pe etichetă scria „Tonică”. La semnătură, „Toni”.

— Merge așa? a întrebat-o pe Mara. — Nu e același nume.

Mara a citit eticheta de sus în jos, fără s-o atingă.

— Semnează cel care îl primește, a spus. — Iar tu l-ai primit.

Ne-am întors în magazin. Toni ținea clopoțelul într-o mână și își pusese din nou casca. Eu rămăsesem cu caietul închis. Mara a stins becul și a venit ultima.

A deschis sertarul, a scos registrul cu elastică și a notat livrarea: o dată, un număr și patru litere.

Julita avea deja taburetul albastru în mână — cel de întotdeauna, cel pe care îl folosește ca să ajungă la afiș — și era deja pe drum spre perete. S-a oprit brusc. L-a pus la loc pe podea, cu picioarele în jos, fără zgomot.

— Pot schimba afișul? a întrebat.

L-a întrebat pe Toni, nu pe Mara.

Toni s-a uitat la afiș. S-a uitat mai mult, cum te uiți ca să verifici o adresă.

— Scrie doar un număr.

— Doar.

— Bine.

Julita s-a urcat pe taburet, a tăiat 18 dintr-o singură trăsătură și a scris alături un 17 uriaș, cu verdele care nu se șterge.

Am întrebat prima. Ca să se știe. —J.

Toni a ieșit pe trotuar, și-a sprijinit bicicleta de perete și a scos o șurubelniță din rucsac.

— Îl pui? am întrebat.

— Da.

— Și soneria FULGER?

— Aia e a lui FULGER. Ăsta e al meu. — Și a adăugat, fără să ridice privirea: — Îmi ții bicicleta?

L-a pus el. Eu doar am ținut bicicleta, și numai pentru că m-a rugat. Clema s-a închis în jurul ghidonului, lângă soneria gri FULGER. Toni a strâns șurubul până unde i s-a părut că ajunge. Mara se uita din ușă, cu brațele încrucișate, ceea ce la ea e un fel de a aplauda.

Apoi a atins ciocănelul cu un deget.

Tilin.

La cinci și zece a trecut FULGER. Veneau în șir pe stradă: Zoe în față, cu împletitura în vânt; Bruno în spate, cu pompa de aer pe cadru; iar la urmă un gol cât Toni. Bruno a frânat.

— Ce sună ăla?

— Un clopoțel.

— De unde a apărut?

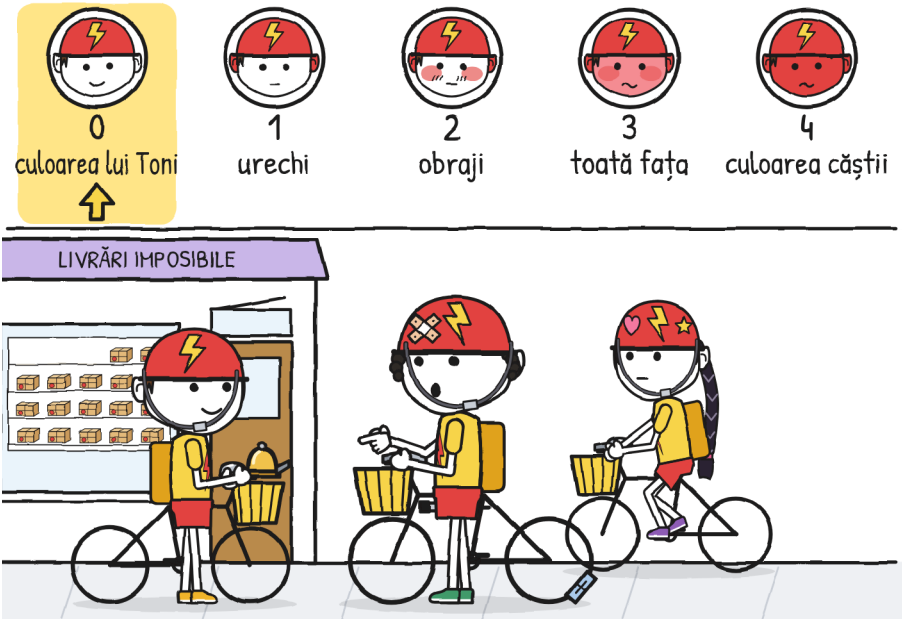
— Era al meu.

— De când erai Tonică?

M-am uitat la fața lui Toni. Nimic. Nici urechile.

— De când mi se spunea așa. Acum mă cheamă Toni. Și pe tine cum te cheamă?

— Pa... — Bruno s-a întrerupt. — Bruno.

— Păi asta, Bruno.

Bruno a ridicat capul ca cineva care își aude numele la megafon. La FULGER nu-l mai chemase nimeni Bruno de doi ani.

Zoe a deschis gura.

Marți îl tăiase pe „Bruno” și scrisese „Pană”.

Toni a atins ciocănelul. O dată, fără să se uite la nimeni.

Tilin.

Zoe a închis gura. S-a gândit. A durat cât ține un semafor galben.

— Sună bine, a spus. — Întârziem, Toni.

A spus „Toni”. Fără să adauge nimic. –J.

Au plecat în șir, Zoe, Bruno și, ultimul, Toni, cu degetul mare mereu aproape de ciocănel.

În noaptea aceea am lăsat din nou jaluzeaua ridicată.

Am lăsat și cele două scaune de pază în fața ferestrei, al meu și cel micuț al ceasului deșteptător, din tradiție, și m-am băgat în pat cu ceasul sub braț. În noaptea aceea păzeam întins.

— Iar păzești? a întrebat mama din hol.

— Azi păzesc ca să nu se întâmple nimic.

— Mie îmi iese foarte bine asta. Dormi.

Am rezistat până aproape de miezul nopții.

Am adormit cu carioca descapacită. Am perna verde. –J.

M-am trezit înainte să sune ceasul, cu tot corpul pregătit pentru un tilin.

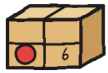
S-a făcut ziuă.

Nu s-a auzit nimic.

Nici un tilin, nici o fereastră, nici câinele de la 4.

E cea mai frumoasă tăcere pe care am auzit-o pe strada mea.

CAPITOLUL 6

Deocamdată

Sâmbătă, la zece, am desenat raftul: șaptesprezece pachete și trei goluri.

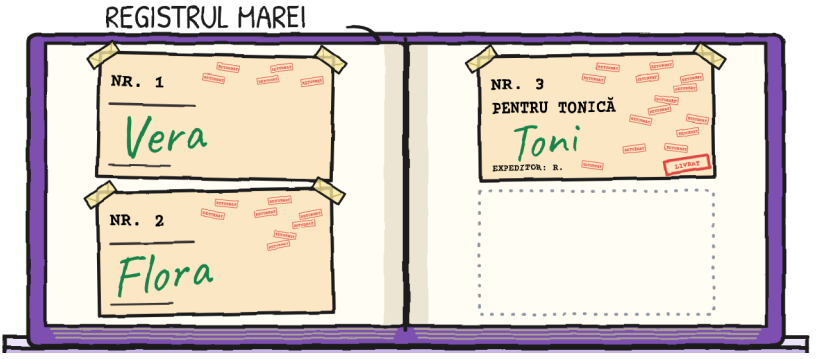
Traversasem strada îmbrăcat, ceea ce e deja un progres: prima sâmbătă am făcut-o în pijama și în papuci de casă. Înainte să intru m-am uitat la ferestruica de deasupra ușii, cea pe care Mara o lasă deschisă pentru cei care se întorc. Era tot deschisă. Nu intrase nimeni.

Golurile mi-au luat mai mult timp decât pachetele. În fiecare rămăsese un dreptunghi curat, cu praf de jur împrejur. Le-am desenat fără să apăs creionul.

Între timp, Mara și-a scos registrul din sertar și l-a deschis pe tejghea, cu spatele la ușă. A dezlipit eticheta nr. 3 și a lipit-o în registrul ei, lângă celelalte două.

Toni, care își face sâmbetele cum livrează — punctual și fără să-și scoată nimic —, se uita din cealaltă parte a tejghelei, cu casca pe cap. Numele lui, cel de la semnătură, mergea de la cutie

la registru. S-a uitat la registru. S-a uitat la ușă, închisă. S-a uitat din nou la registru, ceva mai mult.

Treizeci și șapte de ștampile, douăzeci și trei și paisprezece. Trei semnături cu verde.

Un ou, niște semințe și un clopoțel. Toate trei au ajuns târziu. Toate trei au ajuns.

Al treilea l-a semnat Toni. De data asta eu doar i-am dat carioca. —J.

Toni s-a așezat în lada lui și s-a foit. De data asta nu s-a uitat la raft.

— Lada rămâne „deocamdată”, a spus Mara, fără să ridice privirea din registru.

— Deocamdată îmi ajunge, a spus Toni.

„Deocamdată” poate dura ani. Întreab-o pe nr. 3. —J.

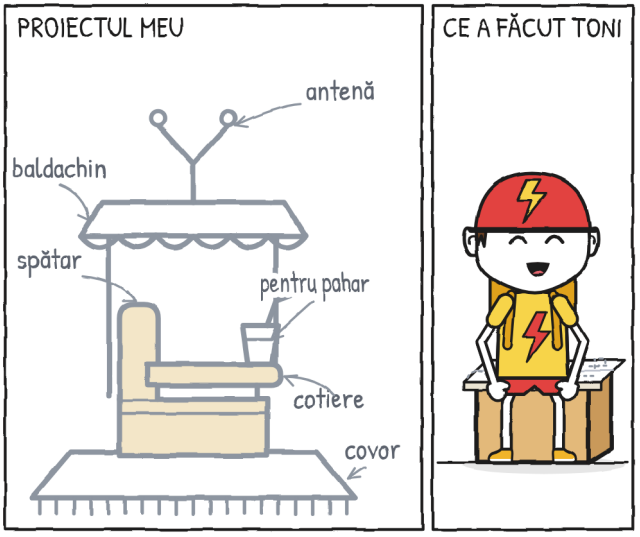
I-am arătat lui Toni proiectul meu pentru scaunul lui. Îmi luase toată săptămâna.

Era versiunea definitivă, cu măsuri și legendă: lada de livrări transformată în tron. Adunam spătarul din noaptea furtunii; cotierele și locul pentru pahar din versiunea 2; baldachinul din a 3-a, cu franjuri, și un covor nou, tot cu franjuri. Antena mi-a ieșit singură, la miezul nopții; nu știu ce voia să primească, și tocmai de aceea am lăsat-o.

I l-am întins cu amândouă mâinile, ca pe o diplomă. Toni s-a uitat la el în întregime, cu aceeași seriozitate cu care citise biletul lui R. Nu a râs nicio dată. Am apreciat. Julita s-a uitat peste umărul meu, cu fața cuiva care recunoaște o rudă într-o fotografie.

— Mi-l dai? a spus.

L-a împăturit în patru, l-a pus deasupra lăzii și s-a așezat.

Afară, clopoțelul se strâmbase pe ghidon. L-am văzut când am ieșit să luăm aer: căzuse o jumătate de tură într-o parte, ca un cap care adoarme în autobuz.

— Ți-l țin cât strângi, am spus.

— Pot singur.

A putut el. Eu mă uitam la șurubul ăla. Părea să aibă o sută de ture.

Toni a scos vârful limbii. Julita, lângă mine, avea mâinile băgate în buzunarele salopetei până la încheieturi; i se vedeau pumnii înăuntru. Eu n-am salopetă: mi-am prins o mână cu cealaltă, la spate.

Când Toni a dat ultima tură, clopoțelul a rămas cu fața înainte, drept ca un soldat.

— Gata, a spus.

Mi-am dat drumul la mână, ceea ce e mai greu decât pare.

Când am intrat, Julita a scos de sub tejghea foaia cu autografe. Avea două semnături, o gaură și, din dimineața aceea, un petic: ferestruica era acoperită cu o bucată de hârtie și atâta bandă adezivă, încât petecul era cel mai solid lucru de pe foaie.

— E cea cu capcana, i-a spus Marei, înainte să apuce să întrebe. — Am reparat-o.

Apoi i-a pus-o în față lui Toni.

— Îmi dai un autograf? Pe bune. Fără nimic dedesubt.

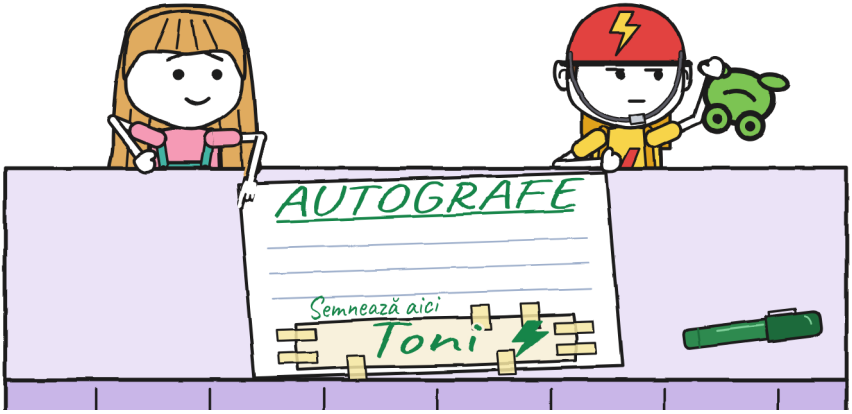
A spus-o încet, o singură dată, și a așteptat.

Toni s-a uitat sub foaie. S-a uitat sub tejghea. A întors broscuța pe dos.

Un mușchi i s-a mișcat Julitei pe față când Toni a ridicat broscuța. A fost singura obiecție. Și-a retras-o singură.

— Bine.

A semnat deasupra petecului: „Toni”, cu un fulger atârnând de ultima literă.

Merit asta. –J.

La prânz, Toni a plecat la o livrare. L-am văzut plecând de la ușă, cu clopoțelul ferm la locul lui. Un domn cu beretă traversa strada încet, cu bastonul lui, pe trecerea de pietoni de la colț.

Toni a frânat. A așteptat cu un picior pe jos. Apoi a sunat clopoțelul o singură dată, ca domnul să știe că e acolo.

Tilin.

Domnul și-a ridicat bastonul în semn de salut și și-a văzut de drum în pasul lui.

Mara se aplecase în ușă, lângă mine, cu brațele încrucișate.

— E domnul Antonio, a spus. — Tonică numărul doi de pe lista mea.

Era cel cu „Mi-ar plăcea". A ajuns pe trotuarul nostru și s-a oprit lângă bicicleta lui Toni, care nu plecase: era tot acolo, cu un picior pe jos și cu mâna aproape de ciocănel, fără grabă.

— Clopoțelul ăsta e nou? a întrebat domnul.

— E vechi, a spus Toni. — Era al meu. De când mi se spunea Tonică.

— Mie nu-mi mai spune nimeni așa de șaizeci de ani. Dacă vrei, facem schimb: tu, domnul Antonio; eu, Tonică.

Toni s-a gândit. S-a uitat la beretă și apoi la propriul lui ghidon.

— Deocamdată, nu.

Domnul Antonio a dat din cap și și-a atins bereta cu un deget, ca cineva care încheie o înțelegere și o lasă deschisă.

— Eu sunt aici, a spus. — Traversez încet.

Toni s-a întors de la livrare în douăsprezece minute. Julita le cronometrase. S-a uitat la ceas, dar n-a spus nimic. Toni s-a așezat în lada lui.

Am scos fișa lui R. Era o pagină cu un portret care e un semn de întrebare mare și un R. dedesubt, și avea șase indicii. Am adăugat două:

- Indiciul 7. Îl cunoștea pe Toni când avea bicicleta mică.
- Indiciul 8. I-a promis un clopoțel care să sune. A durat ani.

Toni mi-a cerut pixul și a scris dedesubt, cu scrisul lui. În afara listei, cu majuscule de curier, înghesuite, din cele care se simt pe foaia de dedesubt:

DE REZOLVAT: îmi datorează o explicație.

— Și nu-i mulțumești? a întrebat Julita. A întrebat-o încet, ca cineva care duce o ceașcă plină.

— Mulțumirea și reclamația. Amândouă. Când o să știu cui.

La unu a intrat Vera, cu Fărâmiță în brațe și cu o crenguță în păr.

— Vin să cer ajutor, a spus. — Fărâmiță știe deja să decoleze. Acum are nevoie de un loc sigur ca să aterizeze. — A făcut o pauză. — Ieri a ales supa mea.

M-am îndreptat pe taburet de la primul cuvânt. Fărâmiță avea un tăitei atârnat de un corn. S-a uitat la mine și a făcut fața mea de „n-am fost eu”.

A ta, exactă. Cu un tăitei. –J.

— Ai nevoie de cineva rapid? a întrebat Toni din lada lui.

Fărâmiță s-a aplecat din brațele Verei și i-a adulmecat casca.

— Am nevoie de cineva care să știe să aștepte, a spus Vera.

— Știu și asta. De săptămâna asta.

În spatele lui, Julita a ridicat amândouă mâinile, ca unul care se predă într-un jaf foarte politicos.

Și eu știu să aștept. Acum? –J.

Când nu înțeleg ceva, fac o listă. De data asta înțelegeam și lista a ieșit totuși: ultima pagină a acestui caiet, tabelul livrării.

LIVRAREA NR. 3. Cât a durat fiecare:

- FULGER: zece minute.
- R.: ani.
- Toni: șase zile.
- Julita, ascultând: unsprezece minute (record).

Toni s-a ridicat din lada lui, și-a ajustat casca și a verificat cu un deget că clopoțelul stă tot drept. Stătea.

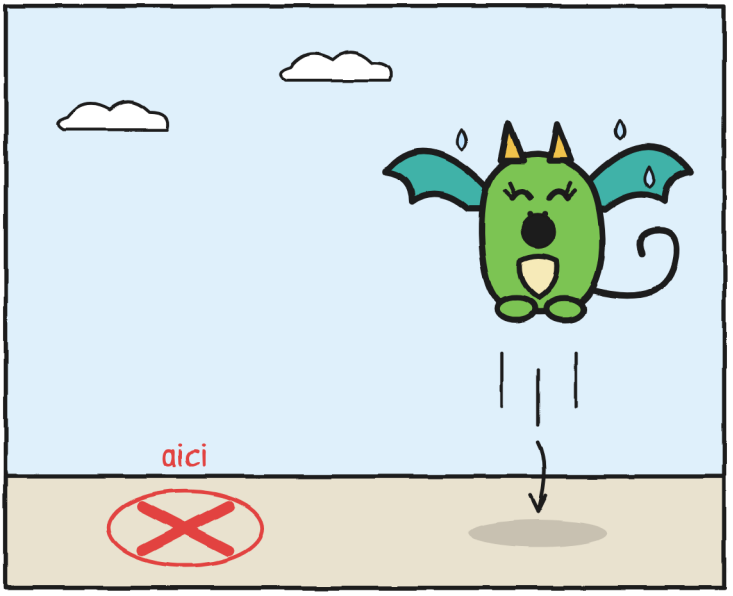
A plecat la livrarea lui. De pe stradă a venit un tilin. Și altul.

De data asta clopoțelul îl suna el.

Eu încă sun singură. Lucrez la asta. –J.

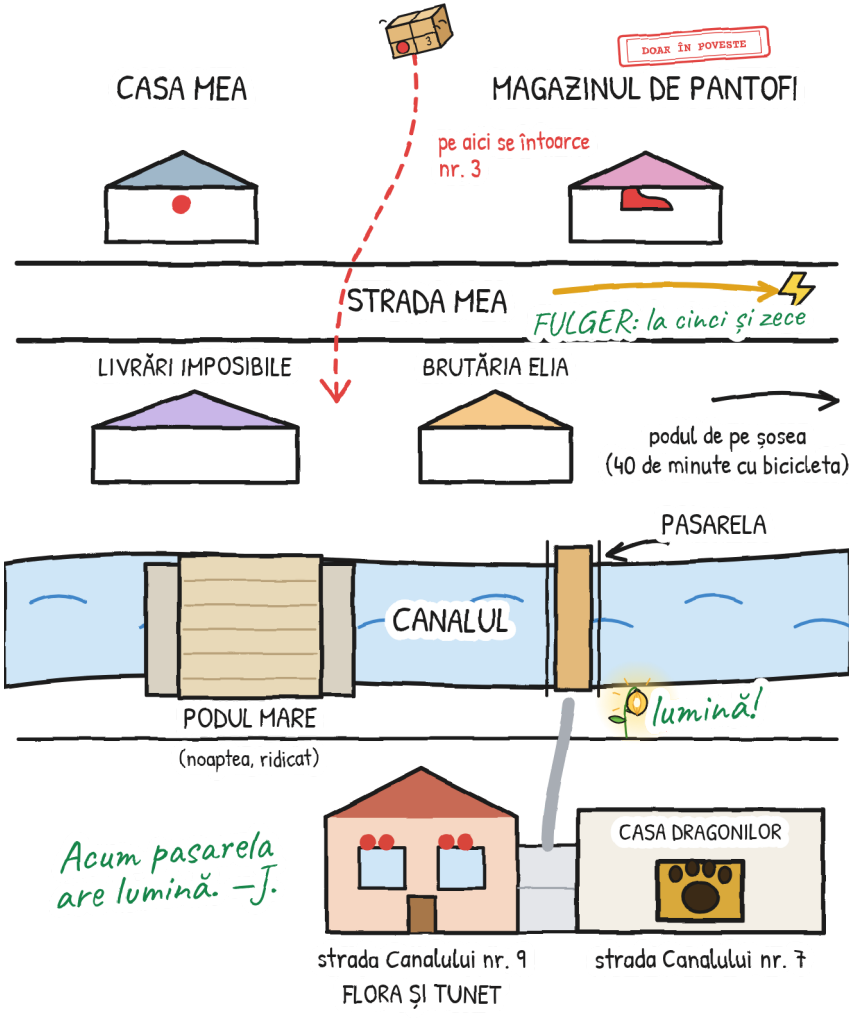
LIVRĂRI IMPOSIBILE · 4

(foarte curând)

Unde aterizează o dragoniță care te copiază? –J.

CARTIERUL (versiunea 3)

ȘI TU, CUM TE CHEMI?

Pe Toni îl chemau Tonică. Acum alege el cum se numește. Și tu?

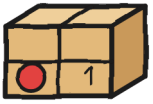
Îmi place să-mi spună...

Mi se poate spune și...

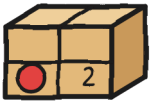
Prefer să nu-mi spună...

Eu sunt Julita. „J." doar când semnez. –J.

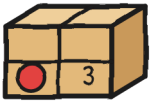
LIVRĂRI IMPOSIBILE

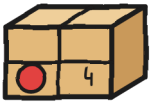
1 · Pachetul ăsta mușcă

2 · A nu se deschide înainte de tunet

3 · Returnat, vă rog

4 · (foarte curând)

Mai sunt șaptesprezece. —J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Același tilin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)

BICICLETĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Cască mereu, bine încheiată. Și când mergi „doar aici lângă”.
2. Să te vadă și să te audă: lumini, haine deschise la culoare și sonerie. Soneria avertizează; nu comandă.
3. Ambele mâini pe ghidon. Dacă ceva îți distrage atenția, oprește-te într-un loc sigur.
4. Trotuarul e al celor care merg pe jos: acolo, bicicleta de mână. Înainte să traversezi, oprește-te și uită-te.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se întâmplă în poveste și nu pe stradă.

ÎNAINTE DE PLECARE, VERIFICĂ-ȚI BICICLETA

